

NACHT VAN ZATERDAG OP ZONDAG

02.15 uur

Het laatste stukje roeien naar het strand is verder dan ik had gedacht. Ik veeg met mijn rechterarm het zweet weg dat op mijn voorhoofd staat en laat mijn handen even op de peddels in de sloep rusten. Het is zo donker dat de kans klein is dat iemand me ziet. Maar het betekent ook dat ik nu zelf vrijwel niets zie. Misschien ligt er wel een hele politiemacht op de loer zonder dat ik het weet. Tussen de paalhoofden zie ik in elk geval niets en ook in de duinen daarachter lijkt het rustig. Door de branding dobbert mijn bootje verder in de richting van het strand.

Als de sloep over de bodem schuurt spring ik eruit. Het koude zeewater komt tot net onder mijn knieën. Er knarsen schelpen en steentjes onder mijn All Stars als ik de boot met een gerafeld touw vastleg aan een paalhoofd. In de haast schuurt mijn hand langs een paar scherpe pokken, die zich op de palen genesteld hebben. Ik scheld, want het doet gemeen zeer. Maar ik heb geen tijd om er verder bij stil te staan. Ik pak de rugtas uit de sloep en slinger de zware tas op mijn schouder. Gebukt loop ik zo snel mogelijk, in de schaduw van de paalhoofden, naar de duinen. Mijn gympen maken bij elke stap op het zand een zuigend geluid. De natte schoenen voelen vies aan mijn blote voeten en door het mulle zand kom ik maar moeizaam vooruit. Terwijl ik zo snel mogelijk doorloop, houd ik nauwlettend de omgeving in de gaten. Als er politie aankomt betwijfel ik of ik hier nog wegkom. Over het strand en via de zee sluiten ze me zo in. Dan heb ik geen schijn van kans. Maar niemand weet dat ik hier ben, houd ik mezelf voor.

Ik pak mijn iPhone uit mijn broekzak. In het donker licht het schermpje van de telefoon fel op. Het is bijna halfdrie. Ik

hij de zware tas wat verder op mijn schouder. Hoeveel kilo hadden ze gezegd? Twintig, als ik het goed onthouden heb. Nou, zo voelt het in elk geval wel.

Tussen het strandpaviljoen en de rij met strandhuisjes moet een brede houten trap zijn. Even ben ik bang dat ik op het verkeerde strand sta, maar dan zie ik de trap. Zo zacht en snel mogelijk loop ik de treden op naar boven. Ik voel in de zak van mijn jack of ik mijn pistool snel kan pakken. Hoewel ik het nog nooit nodig heb gehad, geeft het me wel een veilig gevoel. Het stenen pad splitst zich een paar meter verderop in tweeën. Ik ga rechtsaf de duisternis van de duinen in. Ik zie nauwelijks een hand voor ogen. Het pad loopt steil omhoog. Deze weg heb ik al een paar keer afgelegd in het donker. Nog een minuut of tien en dan ben ik thuis. Ik verheug me nu al op een warme douche om al het plakkerige zand van me af te kunnen spoelen. Het lijkt wel alsof ik het overal voel kriebelen en schuren. En dan kan ik nog een paar uurtjes slapen.

Het geraas van de golven is vervangen door de stilte. Bij de volgende splitsing moet ik linksaf en loopt het pad steil naar beneden. Ik verlies bijna mijn evenwicht wanneer mijn natte schoenen hun grip verliezen op het vele zand dat er ligt. Dat waait bij elke windvlaag over de duinen uit en moet de gemeente dan met een sneeuwschuiver weer schoonvegen. Puffend loop ik aan de zijkant, dicht langs de paaltjes met prikkeldraad ertussen. Om de paar passen sta ik stil en luister aandachtig of ik iets hoor.

Een paar ganzen vliegen luid over de duinen. En iets verderop hoor ik de hoge ijle roep van een koperwiek. Ik hef mijn linkeroor luisterend omhoog en houd mijn adem in. De meeste mensen weten niet dat veel vogels 's nachts trekken.

Als ik een zacht geluid achter me hoor is het ook direct te laat. Plotseling wordt er een arm als een bankschroef om mijn hals gelegd. Snel probeer ik mijn wapen te pakken maar het wordt uit mijn hand geslagen en valt. Ik worstel en

schop, maar mijn belager draait mijn arm hoog op mijn rug en verstevigt de greep om mijn nek. Mijn adem wordt afgeknepen. Het moet een boom van een vent zijn, hij is enorm sterk. Bovendien stinkt hij verschrikkelijk, zo'n oudemannenlucht van iemand die zelden doucht en niet de moeite neemt om deo op te doen. Met moeite krijg ik nog wat lucht in mijn longen gezogen.

‘Doe eens normaal man,’ hijg ik.

Als antwoord drukt hij mijn keel verder dicht. Ik hoor hem licht hijgen. Mijn ademhaling gaat moeizamer.

Hij sleept me van het duinpad af verder naar beneden.

Als de ijzeren klem om mijn nek iets verslapt doe ik een poging om om hulp te roepen. Mijn schorre kreet eindigt in een rochelend geluid als er een mes op mijn keel wordt gezet. Met één haal wordt mijn luchtpijp doorgesneden. Ik voel warm plakkerig vocht langs mijn borst druppelen en dan niets meer.

ZATERDAG

10.00 uur

Mikkie

Ik rek me uit en pak mijn mobiel van het nachtkastje. Het is al tien uur en daarmee is de vakantie echt begonnen. Genietend blijf ik nog even in bed liggen. Heerlijk om zes weken helemaal niets te hoeven doen: geen school, geen huiswerk en lekker uitslapen. De laatste weken waren zo zwaar vanwege de schoolexamens.

Mijn beste vriendin landt nu bijna op Schiphol. Ze komt twee weken bij haar oma logeren, die een paar huizen verderop woont aan de Duinweg in Zoutelande.

Ik sta op en slof de gang op. Als ik mijn gezicht in de badkamer was, zie ik in de spiegel een doorsneemeisje met blond haar dat zo steil is dat er met geen mogelijkheid krullen in kunnen worden gezet. Ik had graag een brede mond willen hebben zoals Julia Roberts of volle lippen als Angelina Jolie, maar ik heb een kleine mond. Het enige waar ik blij mee ben zijn mijn grote, groene ogen. Ik pak mijn mascara en breng heel secuur twee laagjes aan op mijn wimpers. Verder doe ik eigenlijk nooit make-up op. Terug in mijn slaapkamer trek ik een korte broek aan en een rood T-shirt en loop de trap af. We wonen in een vrijstaand huis van twee verdiepingen, half tegen de duinen aangebouwd. Mijn ogen glijden over de ruime tuin, waar mijn ouders vooral veel hortensia's, rozen en lavendel hebben geplant.

Daan zit met vier boterhammen voor zijn neus op het terras. 'Hey, zus!' roept hij met zijn mond vol. 'Kijk eens wat een mooi weer. We hebben het verdiend.' Hij neemt nog een hap van zijn boterham.

Ik trek mijn neus op over de enorme eetlust van mijn tweelingbroer. 'Hoe kun je zo vroeg op de dag al vier boter-

hammen eten?’ Mijn glas vruchtensap en een schaaltje yoghurt gemengd met muesli zet ik op de houten tuintafel terwijl ik me op een stoel laat zakken. Ik trek mijn knieën op en zit met mijn voeten op het randje van de stoel. De warmte van de zon overspoelt me.

Daan kauwt en slikt de hap door. ‘Maak er maar zes van,’ bromt hij. ‘Ik sterf van de honger, dan moet ik toch eten?’

‘Pas maar op dat je niet zo dik wordt als oom John.’

We lachen om het idee. De broer van papa is zo dik dat hij op de bank moet zitten omdat hij in geen enkele stoel past.

Even is er niets anders te horen dan mijn lepel die tegen de aardewerken kom tikt. Daan slaat naar een dikke vlieg die op zijn bord wil landen.

‘Ga je zo mee naar het strand? Ik heb zin om te zwemmen.’ Daan seint met zijn hoofd naar rechts, waar achter de duinen de Westerschelde ligt. Hij schuift zijn stoel naar achteren en pakt zijn lege bord op.

‘Ben je soms ziek?’

‘Hoezo?’

‘Omdat je je eigen zoi een keer opruimt.’

Daan snuift. ‘Doe normaal!’

Ik lik een spat yoghurt van mijn lip en buk me om onze West Highland White Terriër Rico over zijn kop te aaien. Hij kijkt met zijn donkerbruine ogen naar me op in de hoop dat er iets voor hem over is. ‘Oké. Maar ik weet nog niet of ik ga zwemmen. Het water is nog erg koud,’ mompelt ik.

Spottend kijkt Daan me van opzij aan voordat hij de keuken in verdwijnt.

Een half uurtje later dender ik in mijn bikini achter Daan aan de trap af. Een tas met mijn handdoek, iPhone, zonnebrand en een boek hangt op mijn schouder. Daan loopt voor me uit over het duinpad dat vlak naast ons huis begint. Van dit pad ken ik elke vierkante centimeter, van de kleine smalle klinkers tot aan de graspollen. Ik loop er bijna dagelijks. Hoewel ik al veertien jaar in Zeeland woon blijf ik de zee

indrukwekkend vinden. Ik woon hier graag, ik ga nooit ver van de zee wonen.

Boven op het duin staan we, alsof we dat zo afgesproken hebben, een paar seconden stil te genieten van wat de Zeeuwse Rivièra wordt genoemd. De Westerschelde kronkelt zich als een zilvergrijs lint door het landschap. En daarlangs de stranden, in stukken verdeeld door de rijen paalhoofden. Er hangen witte wolken als donzige plukken watten boven het water, de zon voorziet de randen van een zilverachtige glans. Talloze meeuwen rapen tussen het aangespoelde zeewier hun kostje bij elkaar.

‘Het ruikt naar zee en zomer,’ zeg ik.

‘Friet. Dát ruik ik,’ grijnst Daan, behaaglijk de wat vette lucht opsnuivend.

‘Dat zal wel, ja.’ Ondanks dat hij maar een half uur eerder ter wereld kwam dan ik, krijg ik soms geen hoogte van hem. ‘Kom, dan gaan we naar beneden.’ Door het mulle zand lopen we in de richting van het water. Het is heerlijk op het strand omdat het nog niet zo druk is met badgasten en toeristen.

Daan wijst naar een plekje. ‘Zullen we hier gaan zitten? Het maakt ook niet echt uit. Er is nog plek zat.’

We leggen onze handdoeken op het zand en terwijl ik me laat zakken merk ik dat ik langzaam ontspan door de warmte van de zon op mijn lijf en het kalme geruis van de zee. Hier kom ik tot rust. Ik schud mijn haren als een waterval over mijn schouders.

‘Kom, dan gaan we zwemmen!’ Daan staat ongeduldig voor me.

‘Nee, straks misschien. Het is nog zo vroeg.’

Zonder aarzeling loopt hij het zeewater in. Een paar meter verder duikt hij de golven in om iets verderop weer boven te komen.

Ik zie twee meisjes aan de waterkant naar hem kijken. Met zijn éénmeterzesenzeventig, atletische bouw en blonde haar

is hij een leuke jongen. Ik laat het zachte zand in stroompjes door mijn vingers glijden. Gek dat hij zo populair en zelfverzekerd is en ik totaal niet, terwijl we uiterlijk zo veel op elkaar lijken.

Turend naar de zee vraag ik me af of het opkomend of afgaand water is. Mijn vader ziet dat aan de schepen die het vaarwater in- of uitgaan, maar ik snap er niets van. Als we straks nog moeten gaan verzitten op het volle strand zitten we hutje mutje en daar heb ik een pesthekel aan. Het mooie weer zorgt voor een toestroom van badgasten. Wankelend onder het gewicht van emmers, schepjes en koelboxen en omringd door hun veelal schreeuwende kinderen banjeren ze over het strand op zoek naar een plek voor de dag. Er zitten maar een paar dorpelingen die ik ken, de rest zijn vreemden. Import, zoals ze in Zoutelande zeggen.

Ik pak mijn iPhone uit mijn tas en zie dat het net iets over half twaalf is. Met mijn ogen dicht ga ik liggen. Mijn gedachten dwalen af naar de zomer van vier jaar geleden, toen ik Louana leerde kennen. Het is bijzonder dat we elkaar toevallig tegen het lijf liepen en dikke vriendinnen werden. De vrolijke en uitbundige Louana, terwijl ik juist heel rustig ben. Ik kan over alles piekeren. Louana kent dat niet, die doet eerst en denkt dan pas na. Maar door haar spontaniteit komt ze daar vaak genoeg mee weg. Ik wilde dat ik wat meer op haar leek. Als je tien bent maak je makkelijk contact met andere kinderen, en voor je het weet speel je samen op het strand, ook al ken je elkaar eigenlijk niet. Nu zou ik het niet meer in mijn hoofd halen om zomaar op iemand van mijn leeftijd af te stappen. We brachten al haar vakantiedagen samen door. We speelden op het strand, lagen nachtenlang te kletsen en te lachen in het tweepersoonsbed bij haar oma boven en we zijn een keer verdwaald in de duinen tijdens een onweersbui. Vorig jaar is er niet veel bijzonders gebeurd, op die ene keer na dat we onze tuintafel gesloopt hebben door er zo'n wegwerpbarbecue op te laten staan. Er was een groot gat in de

tafel gesmolten en de plastic draden hingen bijna tot op de grond.

Ik schrik als Daan zich ineens plat op de badhanddoek naast me laat vallen. ‘Doe eens normaal, joh. Straks zit ik helemaal onder het zand.’ Ik veeg met een driftig gebaar het zand van mijn handdoek af en draai me op mijn buik.

‘Gek hè, op het strand,’ zegt hij kortaf. ‘Zeikerd.’

Fel kijk ik hem aan, maar dan zie ik dat er kippenvel op zijn lichaam staat en dat hij maar met moeite zijn bibberende lichaam stil kan houden. Glimlachend besluit ik om er niets over te zeggen. Daan is erg sportief. Hij doet zelfs de havo in plaats van het vwo om meer tijd te hebben voor hardlopen en voetbal. Hij heeft eens gezegd dat hij de sportopleiding wil volgen van de Hogeschool Zeeland, die eigenlijk University of Applied Sciences heet, maar dat kan ook nog veranderen. Zelf weet ik nog niet wat ik wil gaan doen en ook nog niet of ik wel wil studeren. Misschien ga ik wel direct werken.

Genietend steun ik met mijn kin op mijn handen en kijk om me heen. Dat is een van de leukste dingen om op het strand te doen: mensen kijken. Iedereen doet het immers. Ik hoor flarden van gesprekken in het Nederlands en Duits. Mensen badmintonnen, jeu de boulen, voetballen en eten van alles.

‘Als Louana komt ben ik pleite, hoor.’

‘Pff.’ Ik til mijn hoofd een klein stukje van de handdoek op. ‘Moet jij weten.’

‘Ik ga niet de hele tijd naar dat domme meidengeklets van jullie liggen luisteren. Twee jaar geleden hebben jullie dagenlang alleen maar de slappe lach gehad.’

‘Ja,’ zucht ik. ‘Toen waren we twáálf!’

13.30 uur

Louana

Ik ben het enorm beu in de trein naar Zeeland en kan niet wachten tot ik er ben. Dat ding stopt volgens mij in elk fucking dorp na Bergen op Zoom. Het ergste is de stop op het station in Kruiningen, waar het verschrikkelijk stinkt als de treindeuren opengaan. Je zult er maar wonen, maar misschien ruik je die vieze geur dan niet meer. Toen ik jonger was zat ik met open mond uit het raam te kijken als ik op vakantie ging. Op Bonaire zijn geen treinen en in Nederland was alles zo anders: veel groen, weilanden met zwart-witte koeien maar ook grote steden en zelfs flatgebouwen. Op Bonaire is geen hoogbouw en ook geen verkeerslichten. Wat is het eiland nu ver weg. Het lijkt wel iets uit een ander leven.

Mijn ogen dwalen door de coupé. Schuin tegenover me zit een bejaarde man met een vlekkerig colbertjasje en een te korte lange broek. Hij wiebelt zenuwachtig met zijn benen. Ik voel de ogen van de andere passagiers steeds op me gericht. Als donker meisje tussen al die makamba's val ik op. Zeker in Zeeland. Het is niet zo dat ik ervan schrik, maar het voelt wel raar. Op Bonaire is het precies andersom, hoewel daar steeds meer blanke Nederlanders komen wonen. Het is bijna niet aan me te zien dat ik voor een kwart blank ben. Mijn moeder is maar half Bonairiaans. Maar ik ben volgens haar echt een kind van twee werelden.

Ik staar naar buiten, voor zover dat kan met al die viezigheid die op het raam zit. Eigenlijk wil ik niet eens weten wat het allemaal is, maar mijn ogen worden steeds naar de vieze klodders en vlekken toe getrokken.

Ik denk aan Mikkie, die ik straks weer zie. Ik heb al gepapt dat ik in de trein zit, die er tweeënehalf uur over doet. Na stops in Goes, Middelburg en Oost-Souburg ben ik eindelijk in Vlissingen. Het kan niet missen, want het is ook het

eindpunt van de rit. Verwachtingsvolle spanning kruipt vanaf mijn maag naar mijn keel. Ik schuif mijn koffer aan het handvat voor me uit in de richting van de coupédeur. Het is een hele worsteling voordat ik met het logge ding de klapdeur kan passeren en in het halletje sta. Ik houd me goed vast aan een stang, omdat sommige treinen zo abrupt stoppen dat je bijna onderuit gaat.

Een vrouw met een bos grijze krullen drukt drie keer drifstig op de rode knop voordat de deuren puffend opengaan. Ze stapt uit.

Mijn opwindning neemt toe. Ik kan haast niet meer wachten. Vlak achter me niest een man heel hard. Ik trek mijn schouders op, want ik krijg er een heel vies beeld bij. Gelukkig is hij zo vriendelijk om me even te helpen. Met een klap belandt mijn koffer op het perron, bijna pal voor de neus van mijn oma. Ze is geen spat veranderd en nog steeds een slanke, statige vrouw met donker haar dat ze in een chique knot draagt.

Het is fijn om haar weer eens in het écht, en niet via Skype, te zien. We omhelzen elkaar blij. De wielen van mijn koffer ratelen over de stoeptegels van het perron als we naar haar auto lopen, die schuin voor het stationsgebouw geparkeerd staat. Iets verderop zie ik het Kanaal door Walcheren, waar tientallen jachten rondobberen tot de sluizen naar de Westerschelde opengaan. Fietsers rijden achter elkaar aan over de rammelende, smalle loopbruggen over de sluizen.

Oma zet mijn koffer achter in de zwarte Golf cabriolet en rijdt daarna het parkeerterrein af. Ze schakelt naar de derde versnelling en rijdt over de Keersluisbrug, langs het kanaal. De naald van de teller klimt naar de tachtig kilometer. Even later stuift de auto met honderdtien kilometer per uur over de kustweg in de richting van Zoutelande.

Mijn eigen krullen wapperen woest in de wind, maar bij oma schiet er geen haartje uit de knot die stijf staat van de

haarlak. Achter de getinte glazen van haar zonnebril werpt ze me een peilende blik toe. ‘Alles goed?’

Ik knik, maar vind het jammer dat we door de snelheid van de auto geen gesprek kunnen voeren. Over de Langendam rijden we het dorp binnen. Ik weet nog precies hoe we verder moeten rijden. Er lijkt het afgelopen jaar niets veranderd. Ik haal diep adem en ruik de zilte zeelucht. Het voelt meteen weer vertrouwd. Oma parkeert haar auto naast het huis met de erker en de kleine ramen.

Ik volg haar naar de woonkamer. Bij de deur blijf ik staan. Ook hier is alles nog hetzelfde gebleven en krijg ik direct weer het gevoel alsof ik in een showroom sta. Alle spullen zijn nauwkeurig gerangschikt op de glanzend gewreven kasten.

Er is maar één ding wat ik nu wil en dat is lekker naar het strand en zwemmen. Gelukkig begrijpt oma dat.

‘We hebben nog zat tijd samen,’ zegt ze.

We sjouwen de koffer naar boven. Met mijn hand strijk ik over de vertrouwde blauw met witte lapjesdeken op het tweepersoonsbed. Mijn blik dwaalt door de slaapkamer, van de twee ouderwetse nachtkastjes en de grote garderobekast naar de spuuglelijke donkerbruine velours gordijnen. Ouderwets maar vertrouwd zijn woorden die in me opkomen. Oma laat de kamer altijd hetzelfde, want ik ben haar enige kleinkind.

Ik haal een paar korte broeken en rokjes en een stapel T-shirts uit mijn koffer en leg ze alvast in de kast. Mijn moeder heeft alles heel lief voor me ingepakt. Uit de drie bikini’s die ik heb meegenomen kies ik de felrode en ik trek er een gele jurk met spaghettibandjes overheen aan.

Ik sta te popelen om mijn hartsvriendin Mikkie weer te zien. Thuis trek ik op met een groep van vijf meiden, maar Mikkie is de enige met wie ik echt alles deel. We mailen vaak en hebben ook via Facebook contact, maar dat weegt niet op tegen weer eens echt gezellig bijkletsen. Ik heb me enorm verheugd op deze vakantie.

Een half uurtje later loop ik het duinpad over en pak mijn iPhone. *Waar zit je. Ga s staan*, app ik naar Mikkie.

Aan de waterkant gaat een meisje in een zwarte bikini en met lang blond haar staan. Ze draait zich om en zwaait. Ik zwaai terug.

14.25 uur

Mikkie

Het mooie donkere meisje komt bijna gracieus over het strand mijn richting op. Ze ziet er waanzinnig goed uit in het strakke gele jurkje. Haar zwarte krullen dansen om haar hoofd en ze lacht. Hagelwitte tanden, keurig in het gelid, waar vorig jaar nog een slotjesbeugel zat. Een opvallend meisje.

‘Aaaaah!’ gil ik van blijdschap als ze vlakbij is.

‘Ik ben er weer!’ joelt Louana uitbundig.

‘Ik was bang dat je te moe zou zijn om nog te komen.’

‘I know!’

Schaapachtig kijken we elkaar aan, niet goed wetend hoe we elkaar moeten begroeten. Louana lost het op door me te omhelzen en twee zoenen te geven. Ze ruikt nog precies hetzelfde als vorig jaar, zoet en een beetje kokosachtig.

‘Ik heb je gemist,’ zeg ik.

Louana schuift haar zonnebril in haar krullen en spreidt haar handdoek uit op het zand naast me. Terwijl ze over de reis kletst schopt ze haar teenslippers uit en schuift de bandjes van haar jurk over haar schouders naar beneden. De jurk dwarrelt rond haar voeten op het zand en ze stapt eruit.

Een beetje jaloers kijk ik naar haar mooie figuur, haar ronde billen en cup B en van daar naar mijn eigen, bijna platte bikinitopje. Ik pers mijn lippen even op elkaar en ver-

vloek mijn hormonen die nog in een diepe slaap zijn. ‘Vond je oma het niet erg dat je zo snel alweer wegging?’

‘Nee, ze vindt dat ik moet genieten van het mooie weer zo lang als dat hier kan.’ Ze gaat op haar handdoek zitten.

‘Op Bonaire is het toch altijd zonnig?’ Daans stem maakt een rare uitschieter en ik zie dat hij van schrik rood wordt tot aan zijn haarwortels.

‘Ja, dat klopt wel. Bij ons is het bijna altijd zonnig. Maar zulke mooie stranden zoals hier hebben wij niet.’ Louana haalt haar hand door haar krullen. ‘We hebben eigenlijk maar twee zandstranden, één bij Sorobon en één bij Flamingo Airport net onder de hoofdstad Kralendijk.’ Ze legt haar zonnebril op haar handdoek en staat op. ‘Ik ga zwemmen. Wie gaat er mee?’ Ze klopt het zand van haar benen af.

Plagerig lach ik naar Daan, die snel opstaat.

‘Bemoei je er niet mee,’ sist hij en hij geeft me een stomp.

Een uur later zijn we het beu op het strand. Ik voel dat ik lang genoeg in de zon heb gelegen. We kloppen het zand uit onze handdoeken en lopen achter elkaar over het dichtbevolkte strand naar het duinpad. We zoeken een weg tussen de handdoeken en spelende kinderen door.

Een vader komt hijgend het duin oplopen met een bolderkar achter zich aan, gevuld met strandspullen en twee blonde peuters. We gaan zo ver mogelijk naar de kant om hem te laten passeren. Hij hijgt hoorbaar en kan alleen nog maar dankbaar knikken.

‘Zo, die heeft ook een lekker ontspannen dagje. Ik moet er niet aan denken.’ Daan kijkt de man na terwijl we verder lopen.

Louana lacht: ‘Ik wel, hoor. Ze zijn schattig, die kindjes.’ Haar gezicht straalt en ze hijst haar rieten tas terug op haar schouder.

Mijn moeder staat in de keuken en draait zich om als we binnenkomen. ‘Kijk eens wie we daar hebben!’ roept ze,

warm en vriendelijk als altijd. ‘Alles goed, Louana? Heb je een goede reis gehad?’

‘Ja hoor, dank u wel. Het is een hele reis maar ik ben weer blij dat ik er ben.’

Moeder pakt de waterketel van het fornuis. ‘Willen jullie ook thee?’

‘Welke idioot drinkt er nou thee als het zo warm is?’ moppert Daan terwijl hij de koelkast opentrekt en er een fles cola uit pakt. Hij houdt hem vragend omhoog. ‘Jullie?’

‘Lekker,’ zeg ik en Louana knikt.

Daan zet de fles en een paar bekers op de tuintafel, draait de schroefdop los en schenkt de bekers vol.

Dorstig neemt iedereen een paar grote slokken cola.

‘Mmmmm,’ roep ik met schitterende ogen als moeder een versgebakken cake op tafel zet. De cake is nog warm en ruikt zo heerlijk dat het water me in de mond loopt.

Ze snijdt een paar dikke plakken af en geeft ze aan Louana en mij. Daarna hapt ze zelf in een plak. Tersluiks kijk ik naar Daan.

‘Hé... En ik dan?’

‘O, ik had niet gedacht dat je cake wilde die door een idioot is gebakken.’

‘Sorry, mam,’ zegt hij berouwvol en hij houdt zijn hand op.

Ze glimlacht en snijdt een extra dikke plak voor hem af.

Ik tik op mijn mobiel wat gegevens in. ‘Een gewone plak cake is vijfenzeventig calorieën,’ zeg ik ongevraagd. ‘Die van jou is vast wel honderd. Daar moet je heel wat voor sporten, broertje.’

‘Met vijfenzestig kilo ben ik niet te zwaar.’

Ik stop het laatste stukje cake in mijn mond. ‘En honderd milliliter cola is tweeënveertig calorieën.’

‘Hou ’ns op met zeuren, tru...’ Hij houdt snel zijn mond als hij moeders blik ziet, en vervolgt: ‘... ik heb hard gezwommen en gelopen en ik heb honger.’